

บทที่ 1

กลิ่นนี้เองที่เริ่มจะทำให้โทมัสใกล้บ้า

ไม่ใช่การอยู่คนเดียวมากกว่าสามสัปดาห์ ไม่ใช่ผนัง พื้น และเพดาน สีขาว ไม่ใช่การไม่มีหน้าต่าง หรือความที่พวกนั้นไม่เคยปิดไฟเลย ไม่ใช่อะไรอย่างนั้น พวกนั้นเอานาฬิกาของเขาไป ให้อาหารเขากินเหมือนเดิม วันละสามมื้อ มีแฮมหนึ่งชิ้น มันบด แครอตดิบ ขนมปังหนึ่งแผ่น น้ำ และไม่เคยพูดกับเขา ไม่เคยยอมให้ใครอื่นเข้ามาในห้อง ไม่มีหนังสือ ไม่มีหนังสือ ไม่มีเกม

เขาโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิงนานกว่าสามสัปดาห์แล้ว แม้ว่าเขาจะเริ่มสงสัย การรับรู้เวลาของตัวเองซึ่งใช้เพียงสัญญาณตามเท่านั้นก็ตาม เขาพยายามเดาอย่างดีที่สุดว่าเมื่อไหร่เริ่มตกกลางคืน จากนั้นจัดการตัวเองให้นอนในช่วงเวลาที่รู้สึกว่าจะน่าจะเป็นช่วงเวลาปกติเท่านั้น มีอาหารก็มีส่วนช่วยแม้ดูเหมือนมันจะไม่ได้มาสม่ำเสมอ เหมือนตั้งใจให้เขารู้สึกสับสน

เพียงลำพัง ในห้องปูนวมที่ไร้สี จะยกเว้นก็เพียงโถ้วมสแตนเลสเล็กๆ ที่ซ่อนเกือบลับตาตรงมุมห้อง และโต๊ะไม้เก่าๆ ที่โทมัสใช้ประโยชน์ไม่ได้ เดี่ยวดายอยู่ในความเงียบที่เหลือทน มีเวลาไม่จำกัดที่จะคิดถึงโรคที่ฝังลึก

8 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

อยู่ในตัวเขา ใช้วาบ ไวรัสเจียบงันนาชนลुकที่ค่อยๆ พรากทุกสิ่งที่ทำให้คนคนหนึ่งเป็นมนุษย์ไป

ทั้งหมดนี้ไม่ได้ทำให้เขาเป็นบ้า

แต่เขาเหม็นหึ่ง และเพราะอะไรไม่รู้เรื่องนั้นทำประสาเขาตั้งเขม็งกริตเข้ามาในจิตปกติที่มั่นคงแข็งแรง พวกนั้นไม่ยอมให้เขาอาบน้ำ ไม่ให้เสื้อผ้ามาเปลี่ยนตั้งแต่เขามาถึง ไม่มีอะไรให้ทำความสะอาดเนื้อตัว แต่เสื้อผ้าสักชิ้นก็ยังมี เขาจะไ้จุ่มลงในน้ำที่ให้มาดื่ม อย่างน้อยก็ได้เช็ดหน้าบ้าง แต่เขาไม่มีอะไรเลย มีแต่เสื้อผ้าสกปรกที่ใส่มาตั้งแต่ถูกขัง ไม่มีแม้แต่ที่นอน เขาขดตัวนอน เบียดกันเข้าไปที่มุมห้อง แขนกอดอก พยายามกอดเก็บความอบอุ่นเอาไว้ ตัวสั่นอยู่บ่อยครั้ง

เขาไม่รู้ว่าทำไมกลิ่นจุนจุกจากร่างกายตัวเองถึงน่ากลัวที่สุด สิ่งนั้นอาจเป็นตัวบ่งบอกว่าเขาบ้าไปแล้ว สุขอนามัยที่เลวร้ายลงเรื่อยๆ กดดันจิตใจ เขาเหลือเกิน ก่อความคิดสยดสยอง เหมือนเขากำลังเนาเปื้อย ช้างในก็เหม็นเนาพอๆ กับที่รู้สึกข้างนอก

นี่เองที่เขากังวลทั้งที่มันแสนจะไร้เหตุผล ในเมื่อเขามีอาหารมากมาย มีน้ำพอดับกระหาย เขาได้พักมากเกินพอ และออกกำลังกายเต็มที่เท่าที่จะทำได้ในห้องเล็กๆ นั้น ส่วนใหญ่จะวิ่งอยู่กับที่เป็นชั่วโมงๆ หลักตรกระบอก เขาว่าความสกปรกไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความแข็งแรงของหัวใจ หรือการทำงานของปอด แต่ถึงอย่างนั้นสมองเขาก็เริ่มจะเชื่อว่ากลิ่นเหม็นไม่สิ้นสุดของตัวเองหมายถึงความตายที่ใกล้เข้ามา และกำลังจะกลืนกินเขาเข้าไปทั้งตัว

ความคิดมืดมนนั้นก็เป็นที่เหตุให้เขาเริ่มสงสัยว่าเทเรซาโกหกตอนที่คุยกันครั้งสุดท้ายจริงหรือเปล่า ตอนที่เธอบอกว่าสายเกินไปแล้วสำหรับโทมัส และยืนยันว่าใช้วาบของเขาจะกำเริบอย่างรวดเร็วว่าเขาจะเป็นบ้าและใช้ความรุนแรง ว่าเขาเริ่มเป็นบ้าตั้งแต่ก่อนมาถึงสถานที่บัดซบนี้แล้ว แม้แต่เบรนดาก็เตือนเขาว่าอะไรๆ กำลังจะเลวร้าย บางทีพวกเธออาจจะถูกก็ได้

แต่ที่อยู่ลึกที่สุดคือความกังวลและเป็นห่วงเพื่อนๆ เกิดอะไรขึ้นกับพวกนั้นนะ ไปอยู่ที่ไหน ใช้วาบทำอะไรกับสมองพวกเขาแล้วบ้าง หลังจาก

ต้องพบอะไรมามากมายกลับจะจบลงอย่างนี้หรือ

โทสะคือปลานเข้ามา เหมือนหนูหนวี่ล้นมองหาที่อบอุ่นหรือเศษอาหาร แต่แต่ละวันที่ผ่านไปความโกรธยิ่งเพิ่มขึ้น รุนแรงจนบางครั้งโทมัสก็รู้สึกตัวว่า กำลังล้นอย่างควบคุมไม่ได้ ก่อนที่เขาจะรังความโกรธเกรี้ยวนั้นเข้ามาซุกเก็บไว้ เขาไม่ได้อยากให้มันหายไปเลย เพียงต้องการเก็บล้นไว้ ปล่อยให้มันก่อตัว รอเวลาเหมาะๆ สถานที่เหมาะๆ ที่จะปลดปล่อยออกมา วิตเค็ดทำร้ายเขาทุกอย่าง วิตเค็ดเอาชีวิตเขาและเพื่อนเขาไป และใช้มันเพื่อเป้าหมายอะไรก็ตามที่พวกมันเห็นว่าจำเป็น ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นตามมา

พวกมันจะต้องชดใช้เรื่องนั้น โทมัสสาบานกับตัวเองวันละเป็นพันครั้ง ทั้งหมดนั้นผ่านเข้ามาในความคิดขณะที่เขานั่งฟังผนัง หันหน้าหาประตูและโต๊ะไม้อัปลักษณ์ที่วางอยู่ข้างหน้า ในเวลาที่เขาเดาว่าเป็นตอนสายของวันที่ยี่สิบสองที่เขาเป็นนักโทษอยู่ในห้องสี่ขวานี้ เขาทำอย่างนี้เสมอ หลังจากกินอาหารเช้า หลังจากออกกำลังกาย หัวใจแม้จะไม่มีหวังว่าประตูจะเปิดออก หมายถึงเปิดออกจริงๆ ทั้งบาน ไม่ใช่แค่ช่องเล็กๆ ด้านล่างที่ใช้เลื่อนอาหารส่งเข้ามา

เขาพยายามเปิดประตูเองมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ส่วนล้นชักโต๊ะก็ว่างเปล่า ไม่มีอะไรนอกจากกลิ่นราและไม้สน เขาดูทุกเช้า เพื่อว่าจะมีอะไรปรากฏขึ้นอย่างปาฏิหาริย์ในตอนที่หลับอยู่ บางทีก็เกิดเรื่องอย่างนั้นขึ้นเวลาที่เรารับมือวิตเค็ด

เขานั่งจ้องประตูอยู่อย่างนั้น รอคอย ผงขาวและความเย็บ กลิ่นร่างกายตัวเอง ถูกทิ้งให้คิดถึงเพื่อนๆ มินโฮ นิวท์ ฟรายแพน ชาวทุ่งอื่นๆ อีกสองสามคนยังไม่ตาย เบรนดากับฮอร์เก้ที่หายไปเลยหลังจากถูกช่วยขึ้น เบิร์กยักษ์มา แฮเรียตกับซอนยา และเด็กผู้หญิงจากกลุ่มบิคนอื่นๆ แล้วก็อริส เรื่องเบรนดากับคำเตือนหลังจากเขาตื่นขึ้นมาในห้องสี่ขวานี่เป็นครั้งแรก เธอพูดกับเขาในสมองได้อย่างไรกันนะ เธออยู่ฝ่ายเขาหรือเปล่า

แต่ส่วนใหญ่เขาคิดถึงเทเรซา เขาสลัดเธอออกจากหัวไม่ได้ แม้ว่าจะเกลียดเธอขึ้นทีละนิดๆ ทุกช่วงเวลาที่ผ่านมาไปก็ตาม คำพูดสุดท้ายที่เธอพูด

10 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

กับเขาคือวิเศษดีนั่นดี และไม่ว่าจะถูกหรือผิดโทมัสก็เห็นว่าเธอกลายเป็น
ตัวแทนสิ่งเลวร้ายทุกอย่างที่เกิดขึ้น ทุกครั้งที่คิดถึงเธอโทสะก็คุกรุ่นอยู่ในใจ
บางทีโทสะนี่เองที่เป็นสายใยสุดท้ายที่ยึดโยงเขาไม่ให้เป็นบ้าขณะรอดคอย
กิน นอน ออกกำลังกาย ระบายอยากแก้แค้น นั่นคือสิ่งที่เขาทำตลอด
สามวันต่อมาเพียงลำพัง
ในวันที่สี่ลิบหกประตูก็เปิดออก

โทมัสจินตนาการว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นอยู่นับครั้งไม่ถ้วนว่าเขาจะทำอะไร จะพูดอะไร จะพุ่งออกไปซัดใครก็ตามที่เข้ามาแล้ววิ่งอ้าวแผ่นหนีไป แต่ที่คิดนั้นก็น่าจะเป็นเพื่อความบันเทิงมากกว่าอย่างอื่น เขารู้ว่าวิเคเค็ดจะไม่มีวันยอมให้อะไรอย่างนั้นเกิดขึ้น ไม่ได้หรอก เขาจะต้องวางแผนทุกจุดอย่างละเอียดก่อนจะลงมือ

เมื่อมันเกิดขึ้นจริงๆ เมื่อประตูเปิดออกพร้อมเสียงฟูเบาๆ และเริ่มแง้มออกกว้าง โทมัสก็แปลกใจกับปฏิกิริยาของตัวเอง นั่นคือเขาไม่ทำอะไรเลย มีอะไรบางอย่างบอกว่าการแกงที่มองไม่เห็นได้ปรากฏขึ้นระหว่างเขากับโต๊ะตัวนั้นแล้ว เหมือนสมัยอยู่ที่หอพักหลังออกจากวงกต เวลาลงมือยังมาไม่ถึง ไม่ใช่ตอนนี้

เขารู้สึกประหลาดใจเพียงเล็กน้อยตอนที่ไอ้หน้าหนูเดินเข้ามา ชายคนนั้นบอกชาวทุ่งเรื่องการทดสอบสุดท้ายที่พวกเขาถูกบังคับให้ทำ การเดินทางฝ่าแดนมอดใหม่ จมูกนั้นยังยาวเหมือนเดิม ตาเหมือนฟังพอนแบบเดิมๆ ผมเหนอะหนะซึ่งทวีปัดจุดหัวล้านที่เห็นชัดและกินพื้นที่ไปครึ่งหัว สุธสัชชาน่าหัวเราะชุดเดิม แต่เขาดูซีดกว่าครั้งสุดท้ายที่โทมัสได้เห็น และกำลังถือ

12 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

แฟ้มหนา มีปีกกระดาษยับๆ ยุ่งๆ หนาหลายสิบแผ่นอยู่ในอ้อมแขนกับลาก
เก้าอี้พนักตรงมาด้วย

"วันนี้คีนะ โทมัส" เขาพูดพร้อมผงกหัวผืนๆ เขาปิดประตูโดยไม่รอ
คำตอบ วางเก้าอี้หลังโต๊ะและนั่ง เขาวางแฟ้มลงตรงหน้า เปิดออก แล้ว
เริ่มพลิกกระดาษ พอพบสิ่งที่หาอยู่ก็หยุด วางมือบนแฟ้ม จากนั้นก็ยิ้มอย่าง
สมเพช สายตามาหยุดอยู่ที่โทมัส

พอโทมัสอ้าปากขึ้นพูดก็รู้ว่าไม่ได้พูดมาหลายอาทิตย์แล้ว เสียงเขา
ออกมาฟังเหมือนเสียงกบ "วันนี้มันจะดีก็ต่อเมื่อแกปลอยฉันไป"

สีหน้าชายคนนั้นไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่แวบเดียว "ฮือๆ" ฉันรู้ ไม่ต้อง
กังวลหรอก วันนี้เธอจะได้ยินข่าวดีมากมายแน่ เชื่อฉันเถอะ"

โทมัสคิดถึงเรื่องนั้น แล้วก็ละอายที่ปลอยให้ตัวเองมีความหวังขึ้นมา
แม้เพียงวินาทีเดียวก็ตาม ตอนนี้อาจารย์รู้ว่านั่นแล้ว "ชาวดีระนะ นี่
พวกแกไม่ได้เลือกเราเพราะคิดว่าเราฉลาดจริง"

ไอ้หน้าหนูเงียบไปสองสามวินาทีก่อนจะตอบ "เรื่องฉลาดก็ใช่ หนึ่งใน
เหตุผลอีกมากที่สำคัญกว่า" เขาเงียบไป มองสำรวจดูโทมัส ก่อนจะพูดต่อ
"เธอคิดว่าเราสนุกกับเรื่องนี้ใช่ไหม คิดว่าเราสนุกที่ได้เห็นพวกเธอทรمانระนะ
ทุกอย่างมันมีจุดประสงค์ อีกไม่ช้าเธอจะมองเห็นเอง" อารมณ์ในน้ำเสียง
เขารุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนคำสุดท้ายแทบจะเป็นตะโกน หน้าแดงฉาน

"เฮ้ๆ" โทมัสพูด รู้สึกใจกล้าขึ้นทุกนาที "ใจเย็นๆ หนอย ตาเฒ่า แก
ดูเหมือนคนที่ก้าวอีกสามก้าวก็จะหัวใจวายแล้วเลย" ช่างรู้สึกดีที่ได้ปลดปล่อย
คำอย่างนั้นออกไป

ชายคนนั้นลุกขึ้นจากเก้าอี้ เท้าโต๊ะชะงักออกมา เส้นเลือดที่คอโปน
เขม็ง แล้วเขาก็กลับนั่งลงช้าๆ สูดลมหายใจลึกๆ สองสามครั้ง "ใครๆ ก็คง
คิดว่าเกือบสี่อาทิตย์เฝ้าห้องสี่ขวานี่จะทำให้เด็กน้อยหัวอ่อนลงบ้าง แต่ดูเธอ
จะยิ่งยโสกว่าเดิมนะ"

"งั้นแกก็จะบอกว่าฉันไม่ได้ขี้ขี้ นิสิต ไม่ได้ติดใจวาม ไม่เคยติด" โทมัส
ห้ามตัวเองไม่อยู่ โทสะปะทุขึ้นมาจนเขารู้สึกเหมือนจะระเบิด แต่เขาก็บังคับ

เสียงให้เอือกเย็น "นั่นแหละที่ทำให้ฉันผ่านทุกอย่างมาได้โดยไม่บ้า เพราะลึกๆ ฉันรู้อยู่แล้วว่าแกโกหกเธอเรา ว่านี่ก็แค่การทดสอบอีกครั้งของพวกเขาแกเท่านั้น แล้วฉันต้องไปไหนต่อล่ะ ส่งไปดวงจันทร์ซะเลยดีไหม ให้ใส่กางเกงในว่ายน้ำ ข้ามมหาสมุทรเลยสิ" เขายิ้มยั่ว

ไอ้หน้าหนูจ้องมองโทมัสด้วยสายตาว่างเปล่าตลอดการไววาย "จบหรือยัง"

"ยังไม่จบไว้ว" เขารอโอกาสที่จะได้พูดมาหลายวันแล้ว แต่เมื่อโอกาสมาถึง สมองเขากลับว่างเปล่า เขาลืมทุกฉากจำลองที่คิดอยู่ในสมองไปหมด "ฉัน...อยากให้แกบอกทุกอย่างมา เต็มวัน"

"โอ้เอ๊ย โทมัส" ไอ้หน้าหนูพูดเบาๆ เหมือนเวลาที่กำลังจะบอกข่าวร้ายกับเด็กเล็กๆ "เราไม่ได้โกหกเธอ เธอมีเชื้อไข้วาบจริงๆ"

โทมัสผงะ ความหนาวเอือกแล่นผ่านโตะสะร้อนร้าวเข้ามา เขาสงสัยว่าไอ้หน้าหนูยังโกหกอยู่หรือเปล่า แต่ก็ยักไหล่เหมือนกับว่านั่นเป็นเรื่องที่เขาสงสัยมาตลอดอยู่แล้ว "อ้อ แคว่ฉันยังไม่ได้เริ่มเป็นบ้าสินะ" อันที่จริงแล้วช่วงเวลาที่เขาเดินทางข้ามแดนมอดใหม่ แยกตัวไปกับเบรنداโดยมีแคร็งอยู่รอบตัว เขาคาดไว้แล้วว่าถึงอย่างไรเขาก็ต้องติดไวรัส แต่ก็บอกตัวเองว่าตอนนี้เขายังไม่เป็นไร ยังมีสติครบถ้วนต้อยู่ เท่านั้นเองที่สำคัญในตอนนี่

ไอ้หน้าหนูถอนใจ "เธอไม่เข้าใจ เธอไม่เข้าใจสิ่งที่ฉันมาบอกเธอที่นั่นหรอก"

"ทำไมฉันต้องเชื่อคำที่ออกจากปากแกด้วย แกมีหน้ามาคาดหวังอย่างนั้นได้อย่างไร"

โทมัสเพิ่งรู้ว่ายีนอยู่ แม้ว่าจำตอนลุกขึ้นไม่ได้เลยก็ตาม ออกเขาสะท่อนขึ้นลงตามแรงหอบหายใจ เขาต้องควบคุมตัวเองให้ได้ สายตาไอ้หน้าหนูที่จ้องมาเขินชา ดวงตาเป็นหลุมดำมืด ไม่ว่าชายคนนี้จะโกหกเขาหรือไม่ โทมัสก็รู้ว่าต้องฟังให้จบถ้าอยากจะทำให้ออกไปจากห้องสี่ขวานี่ เขาบังคับลมหายใจให้ช้าลง รอคอย

หลังจากเงียบกันไปสองสามวินาที ผู้มาเยือนก็พูดต่อ "ฉันรู้ว่าพวกเรา

14 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

โกหกเธอ หลายครั้งด้วย เราทำสิ่งเลวร้ายกับเธอและเพื่อน ๆ แต่ทุกอย่างเป็นส่วนหนึ่งของแผน ซึ่งเธอไม่ได้แค่เห็นด้วย แต่ยังมีส่วนช่วยเตรียมการ เราแค่ต้องผลักดันทุกอย่างไปให้ไกลกว่าที่หวังไว้ตอนแรกอีกหน่อยเท่านั้น เรื่องนั้นไม่มีข้อสงสัยเลย แต่ถึงอย่างนั้นทุกอย่างก็ยังเที่ยงตรงต่อจิตวิญญาณของสิ่งที่ผู้สร้างคิดไว้ สิ่งที่เราได้รับมาคิดต่อหลังจากพวกเขาถูก...ล้าง"

โทมัสส่ายหน้าช้า ๆ เขารู้ว่าครั้งหนึ่งตัวเองเคยเกี่ยวข้องกับคนพวกนี้ แต่เรื่องที่จะบังคับใครก็ตามให้พบกับสิ่งที่เขาผ่านมาที่มันเกินความเข้าใจ "แกยังไม่ได้ตอบฉัน ว่าแกมีหน้าคาดหวังให้ฉันเชื่อเรื่องที่แกพูดได้ใจ" แน่نونว่าเขาทำได้มากกว่าที่เจ้าหน้าที่หนุบบอก แม้หน้าต่างสุดดีจะมีครบสกรปรกจับหนา แทบไม่เห็นอะไรมากกว่าแวบสั้น ๆ ตรงนั้นตรงนี้ เขาก็รู้ว่าตัวเองเคยทำงานกับวิคเค็ด รู้ว่าเทเรซาก็เช่นกัน และพวกเขาที่มีส่วนช่วยสร้างวงกตยังมีความทรงจำอื่น ๆ แวบเข้ามาอีก

"เพราะว่าปิดบังเธอต่อไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรนะสิ โทมัส" ไอ้หน้าหนูปุด "ไม่มีอีกแล้ว"

โทมัสรู้สึกอ่อนเปลี้ยขึ้นมาเฉย ๆ เหมือนเรียวแรงทั้งหมดถูกสูบออกไปทิ้งไว้แต่ความว่างเปล่า เขาทรุดลงกับพื้นพร้อมถอนใจยาว สั้นหัว "ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่านั่นหมายความว่ายังไง" จะพูดคุยกันไปเพื่ออะไร ในเมื่อมีแต่คำที่เชื่อถือไม่ได้

ไอ้หน้าหนูปุดยังคงพูดต่อไป แต่น้ำเสียงเปลี่ยนไปแล้ว ห่างเห็นน้อยลง เรียบเฉยและเป็นงานเป็นการมากขึ้น "ดูเหมือนเธอรู้ดีอยู่แล้วว่าเรามีโรคภัยที่กัดกินสมองมนุษย์อยู่ทั่วโลก ทุกอย่างที่เราทำมาจนถึงตอนนี้ถูกคิดคำนวณมาเพื่อจุดประสงค์เดียว และจุดประสงค์เดียวเท่านั้นคือวิเคราะห์รูปแบบสมองของพวกเขา จากนั้นสร้างเป็นพิมพ์เขียวขึ้นมา เป้าหมายคือใช้พิมพ์เขียวนี้พัฒนาวิธีการรักษาไว้พวก ทั้งชีวิตที่สูญไป ทั้งความเจ็บปวดทรมาน เธอก็รู้ว่าเราต้องแลกอะไรบ้างเมื่อเรื่องนี้เริ่มขึ้น เราทุกคนรู้ ทุกอย่างทำไปเพื่อรับประกันการอยู่รอดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และเราก็ใกล้สำเร็จแล้ว ใกล้มากจริงๆ"

หลายครั้งที่ความทรงจำกลับมาหาโทมัส ตอนที่ผ่านการเปลี่ยนแปลง ความฝันที่เขามีมาตั้งแต่นั้น ภาพที่แวบผ่านไปผ่านมาเหมือนฟ้าแลบ แลบบลابلนในสมอง และตอนนี้ขณะที่ฟังชายชุดขาวพูด เขาก็รู้สึกเหมือน ยืนอยู่บนหน้าผา และคำตอบทุกอย่างกำลังจะลอยขึ้นมาจากเหวลึกให้เขา ได้เห็นจนหมดสิ้น ความกระหายอยากคว้าคำตอบเหล่านั้นรุนแรงจนแทบ ไม่อาจสะกดกลิ่น

แต่เขาก็ยังหวาดระแวง เขารู้ดีว่าตัวเองมีส่วนกับเรื่องนี้ทั้งหมด เคย ช่วยออกแบบวงกต เคยรับช่วงต่อหลังจากผู้สร้างชุดดั้งเดิมตายไป และรักษา โครงการเอาไว้ด้วยการรับคนเข้ามาใหม่ "ฉันจำได้มากพอจะละเอียดใจ" เขา ยอมรับ "แต่การทนอยู่กับความทรمانแบบนี้มันต่างจากการวางแผนมาก มันไม่ถูกต้อง"

ไอ้หน้าหนูเกาจุก ขยับตัวในเก้าอี้ บางอย่างที่โทมัสพูดมีผลต่อเขา แล้ว "แล้วเราจะเห็นกันว่าจะคิดยังไงเมื่อสิ้นสุดวันนี้ โทมัส เราจะเห็น กัน แต่ขอถามอะไรเธออย่างเถอะ นี่เธอกำลังบอกว่าไม่คุ้มที่จะสละชีวิต คนจำนวนน้อยเพื่อรักษาชีวิตที่มากกว่านั้นนับไม่ถ้วนหรือไง" อีกแล้วที่ชาย คนนั้นโน้มตัวมาพูดด้วยอารมณ์รุนแรง "เธอไม่เชื่อจริงๆ นะหรือว่าเพื่อ ผลลัพธ์ที่ดี วิธีการใดๆ ก็ไม่ผิด ในเมื่อเราไม่มีทางเลือกอื่นเหลืออยู่แล้ว"

โทมัสได้แต่จ้องมอง นี่เป็นคำถามที่ไม่มีทางตอบให้คิดได้เลย

ไอ้หน้าหนูอาจจะอึ้ง แต่ดูเหมือนกำลังแยกเขี้ยวมากกว่า "อย่าลืมแล้ว กันว่าครั้งหนึ่งเธอก็เคยเชื่ออย่างนี้ โทมัส" เขาเริ่มเก็บเอกสารเหมือนกำลัง จะไป แต่ก็ไม่ได้ลุกขึ้น "ฉันมาที่นี่เพื่อบอกเธอว่าทุกอย่างจัดเตรียมไว้แล้ว และข้อมูลของเรา ก็เกือบสมบูรณ์แล้ว เรากำลังจะก้าวไปสู่สิ่งที่ยิ่งใหญ่ หน้าที่ ที่เราได้พิมพ์เขียวเธอก็ไปร้องห่มร้องให้กับเพื่อนๆ ได้ จะว่าเราอยู่ศีลธรรม แค่นั้นก็ตามใจชอบ"

โทมัสอยากจะใช้คำพูดเชือดเฉือนหมอนี้ แต่อดใจไว้ "การทรمانเรา ทำให้ได้พิมพ์เขียวที่พูดถึงนี่ยังไง การส่งกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ไม่เต็มใจไปสถานที่ บัดซบแล้วมองดูบางคนในนั้นตายไปเฉยๆ มันจะเกี่ยวข้องกับการหาวิธีการรักษา

16 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

โรคได้ยังไงวะ"

"มันเกี่ยวข้องกับทุกประการเลยละ" ไอ้หน้าหนูถอนใจเฮือก "เด็กเอ๋ย อีกไม่นานเธอจะจำได้ทุกอย่าง และฉันรู้สึกว่าจะถึงตอนนั้นเธอจะเสียใจมากทีเดียว ส่วนตอนนี้มีเรื่องบางอย่างที่เธอต้องรู้ ซึ่งอาจจะทำให้เธอกลับมาคิดได้อีกครั้ง"

"ก็แล้วอะไรละ" โทมัสนึกไม่ออกจริงๆ ว่าหมอนี้จะพูดอะไร

ผู้มาเยือนลุกขึ้นยืน ลูบรอยยับที่แกงเกงให้เรียบ ขยับเสื้อนอกให้เข้าที่ แล้วก็โพล่มือไว้ด้านหลัง "ไวรัสไข้หวาดอาศัยอยู่ในทุกส่วนของร่างกายเธอ แต่มันกลับไม่มีผลใดๆ กับเธอเลย และจะไม่มีวันมีด้วย เธอเป็นสมาชิกของกลุ่มคนที่หายากที่สุดกลุ่มหนึ่ง เธอมีภูมิคุ้มกันไข้หวาด"

โทมัสกลืนน้ำลาย พูดไม่ออก

"ที่ข้างนอกนั้น ตามถนน พวกเขาเรียกคนอย่างเธอว่าพวกอมมูมิ"
ไอ้หน้าหนูพูดต่อ "และพวกเขาเกลียดเธอ เกลียดมากๆ"

บทที่ 3

โทมัสนึกคำพูดไม่ออก แม้จะได้ฟังแต่คำโกหกตลอดมา เขาก็รู้ว่าสิ่งที่เพิ่งได้ยินเป็นความจริง เมื่อพิจารณาร่วมกับประสบการณ์ในช่วงหลังนี้มันก็มีเหตุผลจนเกินจะรับ เขา และอาจจะชาวทุ่งคนอื่นๆ รวมถึงทุกคนในกลุ่มปีมีภูมิคุ้มกันไขว่บับ ซึ่งเป็นเหตุที่พวกเขาถูกเลือกมารับการทดสอบทุกอย่างที่กระทำต่อพวกเขา เล่ห์กลโหดร้ายทั้งหมด การหลอกลวงทุกอย่าง ลัทธิประหลาดทุกตัวที่ถูกใส่มาขวางทาง ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของการทดลอง ซับซ้อ และจะนำวิเคศิดไปสู่การรักษา

ทุกอย่างลงตัว และยิ่งกว่านั้น การเปิดเผยนี้รบกวนความทรงจำของเขามันให้ความรู้สึกคุ้นเคย

"ฉันดูออกนะว่าเธอเชื่อ" ใ้หน้าหนูพูดออกมาในที่สุด ชัดจ้งหวะความเงียบเนิ่นนาน "ทันทีที่เราค้นพบว่ามีคนอย่างพวกเธอ คนที่มีไวรัสฝังลึกอยู่ในตัวแต่กลับไม่แสดงอาการ เราก็ค้นหาคนที่ดีที่สุดและฉลาดที่สุดในหมู่พวกเธอ วิเคศิดกำเนิดขึ้นเช่นนี้ แน่นอนว่ามีบางคนในกลุ่มทดลองของเธอไม่มีภูมิคุ้มกัน และถูกเลือกไว้เป็นตัวอย่างควบคุม เวลาทำการทดลองเราต้องมีกลุ่มควบคุมรู้ใหม่โทมัส จะได้มีตัวเปรียบเทียบข้อมูล"

18 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

ส่วนหลังนั้นทำโทมัสใจหาย "ใครที่ไม่..." คำถามนั้นไม่หลุดออกมา เขากลับจนไม่ยอมยกได้ยื่นคำตอบ

"ใครที่ไม่มีภูมิกุ้มกันนะหรือ" ไอ้หน้าหนูถามพลางเลิกคิ้ว "ฉันคิดว่าพวกนั้นน่าจะได้อีกก่อนเธอไม่ใช่หรือ แต่ก่อนอื่นนะ กลิ่นเธอเหมือนศพตายมาแล้วอาทิตย์หนึ่งเลย เราเอาเธอไปอาบน้ำแล้วหาเสื้อผ้าใหม่ให้ใส่ก่อนดีกว่า" ว่าแล้วเขาก็หยิบแฟ้มขึ้นและหันไปทางประตู เขากำลังจะก้าวออกไปตอนที่สมองโทมัสเริ่มทำงาน

"เดี๋ยวก่อน!" เขาตะโกน

ผู้มาเยือนหันกลับมามอง "ว่าไง"

"ตอนอยู่ที่แดนมอดไหม้ ทำไมแกถึงโกหกว่าจะมีการรักษาที่แหล่งปลอดภัย"

ไอ้หน้าหนูยกไหล่ "ฉันไม่เห็นว่ามันเป็นการโกหกสักนิด เมื่อพวกเขาทำการทดสอบเสร็จสิ้นด้วยการไปถึงแหล่งปลอดภัย พวกเขาได้ช่วยเรารวบรวมข้อมูลเพิ่ม และด้วยเหตุนั้นก็จะมีการรักษาเกิดขึ้นในที่สุด สำหรับทุกคน"

"แล้วทำไมแกถึงมาบอกเรื่องนี้กับฉัน ทำไมต้องบอกตอนนี้ ทำไมถึงเก็บฉันไว้ในนี้ตั้งสี่อาทิตย์" โทมัสโบกมือไปรอบห้อง ที่เพดานและผนังบุวมที่ลึวมานอนตรงมุม ความทรงจำรางเลือนของเขาไม่ชัดเจนถึงขนาดจะเข้าใจเรื่องประหลาดพิลึกที่กำกับเขา "ทำไมแกโกหกเธอเรื่องที่ผมเป็นบ้าชอบความรุนแรง แล้วเก็บฉันไว้ในนี้ตลอดเวลา ทั้งหมดนี้มันมีประโยชน์ยังไง"

"ตัวแปรไง" ไอ้หน้าหนูตอบ "ทุกอย่างที่เราทำกับเธอถูกคำนวณมาอย่างละเอียดโดยแพทย์และฝ่ายจิต ทำไปเพื่อกระตุ้นการตอบสนองในแดนสังหาร ที่ซึ่งใช้วาทะความเสียหาย เพื่อศึกษารูปแบบของอารมณ์ ปฏิกริยา และความคิดต่างๆ เพื่อดูว่ามันทำงานอย่างไรในวงจำกัดของไวรัสที่อยู่ในตัวเธอ เรากำลังพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมเมื่ออยู่ในตัวเธอมันถึงไม่ทำให้เจ็บป่วย ทุกอย่างมันเกี่ยวกับรูปแบบแดนสังหารนะโทมัส วิเคราะห์การตอบสนองทางการรับรู้และทางกายภาพเพื่อสร้างพิมพ์เขียวของการรักษา

ที่เป็นไปได้ นั่นแหละการรักษา"

"แดนลิ่งหารคืออะไร" โทมัสถามพยายามทบทวนความทรงจำ แต่ก็พบแต่ความว่างเปล่า "แค่บอกเรื่องนั้น แล้วฉันจะไปกับแก"

"อะไรกันโทมัส" ชายคนนั้นตอบ "ฉันแปลกใจนะที่เธอถาม อย่างน้อยการถูกโศกาทอยก็น่าจะทำให้เธอจำเรื่องนั้นได้ดี แดนลิ่งหารคือสมองของเธอ เป็นจุดที่ไวรัสฝังตัวและยึดครอง ยิ่งแดนลิ่งหารติดเชื้อมากขึ้น พฤติกรรมของผู้ติดเชื่อก็จะยิ่งหวาดระแวงและรุนแรงขึ้น วิกเค็ดกำลังใช้สมองของเธอและของอีกหลายคนเพื่อช่วยเราแก้ปัญหา ถ้าเธอจำได้ องค์กรของเราระบุเป้าหมายชัดเจนอยู่ในชื่อแล้วนะ โลกในภาวะหายนะ : แผนกทดลองแดนลิ่งหาร" ไอ้หน้าหนูท่าทางพอกพอใจ แทบจะมีความสุขเลยด้วยซ้ำ "ที่นี้มาได้แล้ว ไปทำความเข้าใจซะ แล้วก็รู้ไว้ว่าพวกเราถูกจับตาดูอยู่ ถ้าเล่นตลกก็ไม่ต้องถูกลงโทษ"

โทมัสนั่ง พยายามประมวลผลทุกอย่างที่เพิ่งได้ยินมา มันฟังดูถูกต้อง เข้าที่ ลงตัวกับความทรงจำที่เพิ่งกลับมาในช่วงสัปดาห์หลังๆ แต่ถึงอย่างนั้น ความไม่ไว้ใจไอ้หน้าหนูและวิกเค็ดก็ยิ่งทำให้ระแวงสงสัยไปทุกอย่าง

ในที่สุดเขาก็ยืนขึ้น ปล่อยให้สมองใคร่ครวญสิ่งที่ได้รู้ใหม่นี้ หวังว่ามันจะจัดระเบียบเป็นกองเล็กๆ เรียบร้อยให้วิเคราะห์ในภายหลัง เขาเดินไปอีกฟากของห้องโดยไม่พูดอะไร และตามไอ้หน้าหนูออกประตูไป ทั้งห้องซังผนังสีขาวไว้เบื้องหลัง

ตึกที่เขาออกมาพบไม่มีอะไรโดดเด่น มีทางเดินยาว พื้นปูกระเบื้องผนังสีเบจ มีภาพธรรมชาติใส่กรอบพวกภาพคลื่นกระทบฝั่ง นกฮัมมิงเบิร์ดลอยตัวอยู่ข้างๆ ดอกไม้สีแดง ฝนและหมอกก่อตัวอยู่เหนือผืนป่า หลอดฟลูออเรสเซนต์ส่งเสียงหึ่งๆ อยู่เหนือหัว ไอ้หน้าหนูนำเขาเดินผ่านหลายเหลี่ยมและมาหยุดลงหน้าประตูบานหนึ่ง เปิดออก ทำท่าบอกให้โทมัสเข้าไป ในนั้นเป็นห้องน้ำใหญ่ มีตู้เก็บของและฝักบัวเรียงอยู่เป็นแถว ตู้เก็บของใบหนึ่งเปิดอยู่ ข้างในมีเสื้อผ้าใหม่กับรองเท้าคูหนึ่ง มีแม่แต่นาฬิกา

20 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

"เธอมีเวลาประมาณสามสิบนาที" ไอ้หน้าหนูพูด "พอเสร็จแล้วก็นั่งอยู่เฉยๆ ฉันจะกลับมารับเอง แล้วเธอจะได้พบกับเพื่อนๆ อีก"

ไม่รู้เพราะอะไร พอได้ยินคำว่าเพื่อน สมองโทมัสก็นึกถึงเทเรซาทันที เขาพยายามร้องเรียกเธอในความคิดอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แม้เขาจะถูกเธอมากขึ้นทุกที ทว่าความว่างเปล่าที่เคยมีเธอยังคงลอยอยู่ในตัวเขาเหมือนฟองสบู่ที่ไม่ยอมแตก เธอเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกับอดีตของเขา และเขารู้แน่ๆว่าครั้งหนึ่งเธอเคยเป็นเพื่อนรักของเขา นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่อย่างในโลกนี้ที่เขาแน่ใจ และเป็นสิ่งที่เขาต้องปล่อยมือไปอย่างลำบากเหลือเกิน

ไอ้หน้าหนูพยักหน้า "อีกครั้งชั่วคราวเจอกัน" เขาพูด จากนั้นก็ตั้งประตูเปิดออกก่อนจะปิดตามหลัง ทิ้งให้โทมัสอยู่ตามลำพังอีกครั้ง

โทมัสยังคงไม่มีแผนอะไรอื่นนอกจากหาเพื่อนๆ ให้พบ แต่อย่างน้อยก็เข้าไปใกล้เข้าไปอีกก้าวแล้ว และแม้จะไม่ว่าจะคิดว่าควรคาดหวังอะไร เขาก็หลุดออกมาจากห้องนั้นแล้ว ส่วนตอนนี้ก็มีน้ำอุ่น มีโอกาสชุดตัวเองให้สะอาด ไม่เคยมีอะไรฟังดูดีขนาดนี้มาก่อน โทมัสปล่อยให้ความกังวลหลุดลอยไป ลักครู้ ถอดเสื้อผ้าสกปรกออกและลงมือทำให้ตัวเองเป็นมนุษย์มนาอีกครั้ง

บทที่ 4

เลื่อนยึดกับกางเกงยีน รองเท้าวิ่งเหมือนคู่ที่เขาเคยใส่ในวงกต ถุงเท้า นุ่มๆ คู่ใหม่ หลังจากชำระตัวเองจากหัวถึงเท้าอย่างน้อยห้าครั้งแล้วเขาก็รู้สึกเหมือนเกิดใหม่ อัดคิดไม่ได้ว่านับจากนี้ไปอะไรจะเกิดขึ้น ว่าตอนนี้จะได้ควบคุมชีวิตของตัวเองแล้ว ถ้าเพียงแต่กระจกไม่ได้เตือนให้เขานึกถึงรอยสัก รอยที่เขาได้มาก่อนเข้าสู่แดนมอดไหม้ มันเป็นสัญลักษณ์ถาวรของสิ่งที่เขาได้ผ่านมาซึ่งเขาปรารถนาจะลืมเสียให้หมด

เขายืนอยู่หน้าประตูห้องน้ำ เอนพิงผนัง แชนกอดอก รอคอย สงสัยว่าไอ้หน้าหนูจะกลับมาไหม หรือจะทิ้งให้โทมัสเดินเตร่ไปทั่ว เริ่มการทดสอบอีกครั้ง เขาเพิ่งจะเริ่มคิดแบบนี้ตอนที่ได้ยินเสียงฝีเท้า จากนั้นก็เห็นร่างขาวๆ ของไอ้ฟงพอนั่นแลี่ยวหัวมูมมา

"แหมๆ ดูหุ้ไช่ย่อยนะ" ไอ้หน้าหนูวิจารณ์ มุมปากหยักขึ้นไปหาแก้ม เป็นรอยยิ้มชวนอึดอัด

สมองโทมัสคิดคำตอบประชดประชันได้เป็นร้อย แต่รู้ว่าต้องเล่นกันจริงๆ สิ่งเดียวที่สำคัญในตอนนี้คือรวบรวมข้อมูลให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ แล้วก็หาเพื่อน ๆ ให้พบ "ก็รู้สึกดีจริงๆ เพราะฉะนั้น...ขอบใจ" เขาแปะรอยยิ้ม

22 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

สบายๆ บนใบหน้า "ฉันจะได้พบชาวทุ่งคนอื่นเมื่อไหร่ล่ะ"

"เดี๋ยวนี้เลย" ไอ้หน้าหนูกลับมาจริงจังอีกครั้ง เขาพยักหน้าไปทางที่เดินมา และทำท่าให้โทมัสตามไป "พวกเธอทุกคนผ่านการทดสอบต่างๆ กันสำหรับช่วงที่สามของการทดสอบ เราเคยหวังว่าจะได้แผนที่รูปแบบแดนสังหารในตอนท้ายของช่วงที่สอง แต่ก็ต้องตัดแปลงเพื่อรูกให้ไกลออกไปอีก แต่ก็อย่างที่พูด เราเข้าใจลึกมากแล้ว พวกเธอทุกคนเป็นผู้ร่วมงานวิจัยอย่างเป็นทางการแล้ว ช่วยเราปรับแต่งและซัดสลักลงไปจนกว่าจะคลี่คลายปริศนาได้"

โทมัสหรีตดา เต่าว่าช่วงที่สามของเขาคือห้องสี่ขวานั้น แต่คนอื่น ๆ ละเขาได้แต่จินตนาการว่าวิเคศ์จะทำให้มันเลวร้ายกว่านั้นได้แค่ไหน และหวังว่าจะไม่มีวันได้รู้ว่าพวกนั้นจัดอะไรไว้ให้เพื่อน ๆ เขา

ในที่สุดไอ้หน้าหนูก็มาถึงประตูบานหนึ่ง เปิดออกโดยไม่ลังเล และก้าวเข้าไป

ทั้งสองเข้าสู่หอประชุมเล็กๆ โทมัสโล่งใจขึ้นมาเพราะที่นั่งกระจายอยู่ตามแถวเก้าอี้ราวสิบกว่าแถว นั่นคือเพื่อน ๆ เขา ปลอดภัยและดูมีความสุขดี ทั้งชาวทุ่งและเด็กผู้หญิงจากกลุ่มบี มินโฮ ฟรายแพน นิวท์ อริส ซอนยา แฮเรียต ทุกคนดูมีความสุข กำลังคุยกัน ยิ้ม และหัวเราะ แต่บางที่อาจแก่งทำประมาณหนึ่งก็ได้ โทมัสคิดเอาว่าพวกเขาคงได้ฟังเช่นกันว่าทุกอย่างใกล้จบแล้ว แต่ก็สงสัยว่าจะมีใครเชื่อบ้าง เขาไม่เชื่อแน่นอนนะ ยังไม่ใช่ตอนนี้

เขามองไปรอบห้อง ฮาซอร์ก็กับเบรندا เขาอยากเจอเบรنداจริงๆ เขาเป็นห่วงเธอตั้งแต่ตอนที่เธอหายไปหลังเบิร์กล้านั้นรับทุกคนขึ้นมา เป็นห่วงว่าวิเคศ์จะส่งเธอกับฮอร์เกิ้ลกลับไปแดนมอดไหม้อย่างที่ขูไว้ ไม่มีวิธีแวของทั้งคู่เลย ก่อนเขาจะทันได้ถามถึงสองคนนั้นกับไอ้หน้าหนู เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นกลบเสียงอะอะ แล้วโทมัสก็ห้ามรอยยิ้มที่ผุดขึ้นมาบนใบหน้าไม่ได้

"เฮ้ย นี่ฉันตายปลวกขึ้นสวรรค์ไปแล้วมั้งเนี่ย นี่โทมัสว๊วย!" มินโฮ ร้องออกมา คำประกาศนั้นตามมาด้วยเสียงโหฮา กูร์ร้อง และเป่าปาก ความโล่งใจที่ผสมกับความกังวลก่อกวนอยู่ในห้องโทมัส เขามองสำรวจใบหน้าใน

ห้องนั้น ตะลึงจนพูดไม่ออก ยังคงยิ้มกว้างต่อไปจนสายตามาพบเธอ

เธอลุกขึ้นยืน หันจากเก้าอี้ที่ปลายแถวมาทางเขา พลลืตา สะอาด แปรง เรียบร้อยเป็นประกายคลี่คลุมไหล่และล้อมใบหน้าขาวซีดไว้ ริมนิปากแดง คี้ออกเป็นรอยยิ้มกว้าง ส่งใบหน้าให้เจิดจ้า ทำให้ดวงตาสีฟ้าเป็นประกาย โทมัสเกือบเข้าไปหาเธอ แต่หยุดตัวเองไว้ได้ สมองเขามืดมัวไปด้วย ความทรงจำแจ่มชัดของสิ่งที่เธอทำกับเขา ที่เธอยังพูดว่าวิเคเค็ดคืออยู่ได้ หลังจากทุกอย่างนี้เกิดขึ้น

เธอได้ยินฉันไหม เขาเรียกออกไปในใจ แค่จะดูว่าความสามารถนั้น กลับคืนมาหรือยัง

แต่เธอไม่ตอบ และเขาก็ยังไม่รู้สึกว่ามีเธออยู่ในสมองเขา ทั้งคู่ได้แต่ ยืนอยู่อย่างนั้น จ้องมองกัน ดวงตาประสานกันนานราวสักนาที หรืออาจ เพียงแค่ไม่กี่วินาทีก็ได้ แล้วมินโฮกับนิวก็มาอยู่ข้างๆ ตบหลังตบไหล่ จับมือเขา ดึงเขาเข้าไปในห้อง

"เฮอะ อย่างน้อยนายก็ได้ชักแห้งๆ ตายไปนะทอมมี่" นิวท์พูด บีบมือเขาแน่น น้ำเสียงเขาฟังดูหงุดหงิดกว่าปกติ โดยเฉพาะเมื่อคิดถึงว่า พวกเขาไม่ได้เห็นหน้ากันมาเป็นอาทิตย์แล้ว แต่เขาก็ยังครบสามสิบสอง คืออยู่ ซึ่งก็น่าดีใจ

มินโฮมีรอยยิ้มหั่น แต่ประกายกร้าวในดวงตาก็บอกว่าเขาผ่านช่วงเวลา เลวร้ายมา ว่าเขายังไม่เป็นปกติดี เพียงแต่พยายามปกปิดสุดความสามารถ "เหล่าชาวทุ่งผู้ยิ่งใหญ่กลับมารวมตัวกันอีกครั้งแล้ว ดีใจที่เห็นนายยังไม่ตาย นะ ไอ้หน้าปลวก ฉันนึกภาพนายตายมาลึกร้อยแบบได้แล้ว พนันกันได้ว่า นายร้องไห้คิดถึงฉันทุกคืนเลย"

"เออ" โทมัสพึมพำ ตื่นเต้นที่ได้เจอทุกคน แต่ก็ยังนึกคำจะพูดไม่ออก เขาผล่อออกจากงานรวมรุ่นแล้วเดินเข้าไปหาเธอ เขาขมขื่นใจอยากเจอ หน้าเธอแทบแย่งเพื่อจะได้เจรจาสงบศึกกัน จนกว่าเขาจะตัดสินใจได้ว่า จะ ทำอย่างไรต่อไป "เฮ้"

"เฮ้" เธอทักตอบ "นายไม่เป็นไรนะ"

24 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

โทมัสพยักหน้า "คงนั่นแหละ สองสามอาทิตย์ที่ผ่านมาออกจะแย่อยู่นี่เธอ..." เขาหยุดตัวเองไว้ทัน เขาเกือบถามไปแล้วว่าเธอได้ยินที่เขาพยายามเรียกหาเธอในใจหรือเปล่า แต่เขาไม่อยากให้เธอพอใจที่ได้รู้ว่าเขาทำอย่างนั้น

"ฉันพยายามแล้วทอม ฉันพยายามพูดกับนายทุกวันต่อให้พวกนั้นบอกว่าตัดขาดเราแล้ว เพราะฉันคิดว่าคัมค่าที่จะลองดู" เธอเอื้อมมาจับมือเขาไว้ ซึ่งเรียกเสียงโห่ลือเลียนจากเหล่าชาวทุ่งได้ระงม

โทมัสรีบดึงมือออกจากมือเธอ รู้สึกหน้าร้อนผ่าว เพราะอะไรไม่รู้ คำพูดของเธอทำให้เขาโกรธวูบขึ้นมา แต่คนอื่น ๆ เข้าใจไปว่าเขาแค่ทำเพราะเงิน

"โหยยย" มินโฮ่วว่า "หวานแหววเกือบเท่าตอนที่เธอกระแทกด้ามหอกใส่หน้าปลวกๆ ของนายเลยนะนั่น"

"รักแท้จริงๆ นะเนี่ย" นี่มาจากฟรายแพน ตามมาด้วยเสียงหัวเราะหัวก้อง "ไม่อยากเห็นเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นตอนสองคนนี้ทะเลาะกันจริงๆ ครั้งแรก"

โทมัสไม่สนว่าคนอื่นจะคิดยังไง แต่เขามุ่งมั่นจะให้เธอเห็นว่าเธอไม่มีทางรอดพ้นความผิดจากทุกอย่างที่ทำกับเขาได้แน่ ไม่ว่าพวกเขาจะเคยเชื่อใจกันมากแค่ไหนก่อนการทดสอบ ไม่ว่าจะเคยมีความสัมพันธ์แบบใดก็ตามก็ไม่มีความหมายอะไรแล้ว เขาอาจจะสงบศึกกับเธอได้บ้าง แต่เขาตัดสินใจในตอนนั้นเองว่าจะไว้ใจแค่มินโฮ่กับนิวท์เท่านั้น ไม่มีใครอื่นอีก

เขากำลังจะตอบเธอไปอยู่แล้วตอนที่ไ้หน้าหนูเดินอาดๆ มาตามทางเดินตรงกลางแล้วปรบมือ "ทุกคนนั่งลง เรามีเรื่องต้องพูดกันอีกหน่อยก่อนจะถอดเครื่องกวาด"

เขาพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติ โทมัสแทบฟังไม่ทัน แต่พอคำว่าถอดเครื่องกวาดค่อยๆ ชัดเจนขึ้นในหัว เขาก็ชะงัก

ห้องเงียบกริบ ไ้หน้าหนูก้าวขึ้นไปบนเวทีด้านหลังห้อง แล้วก้าวเข้าไปที่แท่นบรรยาย เขาจับขอบแท่นไว้ ยิ้มฝืนๆ แบบเดิมก่อนจะพูดขึ้น "ถูกต้องแล้ว คุณสุภาพสตรีและบุรุษ พวกเธอกำลังจะได้ความทรงจำทั้งหมดกลับคืนมา ทั้งหมดจนถึงส่วนสุดท้าย"

บทที่ 5

โทมัสตะลึงงัน หัวหมุนตัว เขาเดินไปนั่งข้างมินโฮ

หลังจากคืนนั้นจะจำชีวิต ครอบครัว และวัยเด็กให้ได้มานาน รวมถึงสิ่งที่เขาทำในวันก่อนที่เขาจะตื่นขึ้นในวงกต แต่การที่จะได้ทุกอย่างกลับมามันก็กลับแทบเกินความเข้าใจ เมื่อความคิดนั้นกระจ่างขึ้นเขาก็ตระหนักว่าบางสิ่งเปลี่ยนไปแล้ว การจำทุกอย่างได้ไม่ได้ฟังดูดีอีกแล้ว เขามั่นใจ...อย่าง ที่รู้สึกมาตั้งแต่ตอนที่ไอ้หน้าหนูพูดว่าทุกอย่างจบแล้ว...มันฟังดูง่ายเกินไป

ไอ้หน้าหนูกระแอม "อย่างที่พวกเขาได้รับแจ้งเป็นรายบุคคล การทดสอบอย่างที่พวกเขาู้จักได้จบลงแล้ว ทันทีที่ความทรงจำทั้งหมดกลับคืนมาฉันคิดว่าพวกเขาจะเชื่อฉัน แล้วเราจะได้จัดการขั้นต่อไป พวกเขาได้รับคำอธิบายเรื่องไขว่คว้าและเหตุผลที่ต้องมีการทดสอบแล้ว เราทำพิมพ์เขียวแดนสังหารใกล้เสร็จสมบูรณ์เต็มที สิ่งที่เราต้องการเพื่อพัฒนาสิ่งที่มีอยู่ให้ดีขึ้นควรจะได้มาโดยความร่วมมืออย่างเต็มที่และจิตใจที่มั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงของพวกเขา ดังนั้น...ยินดีด้วย"

"ฉันน่าจะขึ้นไปชกจมูกปลวกๆ ของแกให้หัก" มินโฮพูด เสียงราบเรียบจนน่ากลัวเมื่อเทียบกับคำชมชู้มนั้น "ฉันหน่ายเต็มทีแล้วที่แกทำท่าเหมือน

26 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

ทุกอย่างง่ายดาย เหมือนเพื่อนเรกว่าครึ่งไม่ได้ตายไป"

"ฉันอยากเห็นจมูกหนูนั้นถูกต่อยุบมาก!" นีเวิร์ตตะคอก

โทสะในน้ำเสียงเกรี้ยวกราดของเขาทำโทมัสตะลึงและสงสัยว่านีเวิร์ตผ่านเรื่องเลวร้ายอะไรมาระหว่างช่วงที่สาม

ไอ้หน้าหนูกลอกตาพลาถอนใจ "ก่อนอื่นเลย พวกเธอแต่ละคนได้รับคำเตือนถึงผลที่จะตามมาถ้าพยายามทำร้ายฉันแล้ว และวางใจได้ พวกเธอยังคงถูกจับตาอยู่ อย่างที่สอง ฉันเสียใจด้วยกับคนที่พวกเธอสูญเสียไป แต่ผลบั้นปลายจะคุ้มค่า ดังนั้นสิ่งที่ฉันกังวลก็คือดูเหมือนไม่มีอะไรที่ฉันพูดจะทำให้พวกเธอตาสว่างได้เลยว่าเราต้องเสี่ยงเพื่ออะไร นี่เรากำลังพูดถึงการอยู่รอดของมนุษยชาตินะ"

มินโฮสุดหายใจเข้าเหมือนจะเริ่มโวยวาย แต่แล้วก็หยุดก็ หุบปากลง

โทมัสรู้ดีว่าไม่ว่าไอ้หน้าหนูจะทำท่าจริงใจแค่ไหน มันต้องเป็นกลลวงแน่ ทุกอย่างเป็นกลลวง แต่ตอนนี้สู้กับเขาไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา ไม่ว่าจะด้วยคำพูดหรือกำปั้น สิ่งที่เขาต้องมียากที่สุดตอนนี้คือความมอดทน

"ทุกคนใจเย็นเถอะ" โทมัสพูดเสียงเรียบ "ลองฟังเขาดู"

ฟรายแพนพูดขึ้นมาในตอนไอ้หน้าหนูกำลังจะพูดต่อ "ทำไมเราถึงควรไว้ใจพวกแก...ไอ้มันเรียกว่าอะไรนะ เครื่องกวาดไซไฟม์ ไว้ใจให้พวกแกถอดเครื่องกวาดให้หลังจากสิ่งที่พวกแกทำกับเรา กับเพื่อนเราขนาดนี้ ฉันว่าที่แกพูดนะไม่จริงหรอก แล้วฉันก็อยากโง่เรื่องอดีตต่อไปมากกว่า ชอบใจมาก"

"วิเคเค้นันดี" อยู่ดีๆ เทเรซาก็พูดขึ้นมาเหมือนกับพูดกับตัวเอง

"อะไรนะ" ฟรายแพนถาม ทุกคนหันไปมองเธอ

"วิเคเค้นันดี" เธอพูดซ้ำ ดังขึ้นกว่าเดิมมาก ขยับตัวมามองตอบคนอื่นที่จ้องมา "จากอะไรทุกอย่างที่ฉันจะเขียนไว้บนแขนได้หลังฟื้นขึ้นมาจากโคมา ฉันกลับเลือกคำคำนี้ ฉันคิดเรื่องนั้นมาตลอด มันต้องมีเหตุผลแน่ ฉันจึงจะบอกว่าเราควรหุบปากและทำตามที่ชายคนนั้นบอก เราจะเข้าใจเรื่องนี้ได้ก็ต่อเมื่อได้ความทรงจำกลับมาแล้ว"

"ฉันเห็นด้วย!" อริสตะโกน ดังเกินจำเป็นมาก

โทมัสนั่งเงียบขณะที่ห้องเริ่มได้เสียงกัน ส่วนใหญ่เป็นระหว่างชาวทุ่งซึ่งเห็นด้วยกับพรายแพน กับสมาชิกกลุ่มบีที่เข้าข้างเธอ เขาไม่มีเวลาไหนจะไม่เหมาะกับการเอาชนะคะคานกันยิ่งกว่าเวลานี้แล้ว

"เงียบ!" ไอ้หน้าหนูคำราม ทุกกำปั้นใส่แท่นบรรยาย เขาขอให้ทุกคนเงียบลงก่อนจะพูดต่อ "ฟังนะ ไม่มีใครโทษพวกเธอที่รู้สึกไม่ไว้ใจ พวกเธอถูกบีบไปจนสุดข้อจำกัดทางกาย ได้เห็นคนตาย ได้พบความสยดสยองอย่างถึงที่สุด แต่ฉันสัญญาว่าเมื่อทั้งหมดนี้เสร็จสิ้นลง จะไม่มีพวกเธอคนไหนมองย้อนกลับไป..."

"ถ้าเกิดเราไม่อยากจะ" พรายแพนร้อง "ถ้าเกิดเราไม่อยากจะความทรงจำกลับคืนล่ะ"

โทมัสหันไปมองเพื่อนด้วยความโล่งใจ นั่นเหมือนที่เขาคิดอยู่ไม่มีผิด ไอ้หน้าหนูถอนใจ "นั่นเป็นเพราะเธอไม่นึกอยากจำได้จริงๆ หรือเพราะไม่เชื่อใจเรา"

"อ้อ นึกไม่ออกเลยว่าทำไมเราถึงไม่ควรเชื่อใจพวกแก" พรายแพนตอบ

"ตอนนี้ยังไม่รู้ตัวกันอีกหรือว่าถ้าเราอยากทำอันตรายอะไรพวกเธอ เราก็ทำไปแล้ว" ชายคนนั้นก้มลงมองแท่นบรรยาย แล้วเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง "ถ้าเธอไม่อยากถอดเครื่องกวาดก็ไม่ต้องถอด ยืนดูคนอื่นเฉยๆ ก็ได้"

นี่มันทางเลือกหรือการล่อลวงกันแน่ โทมัสตีความไม่ออก แต่ก็ยังแปลกใจกับคำตอบนี้อยู่ดี

ห้องเงียบลงอีกครั้ง และก่อนที่ใครอื่นจะทันได้พูดขึ้น ไอ้หน้าหนูก็ก้าวลงจากเวที เดินไปทางประตูด้านหลังห้อง พอไปถึงเขาก็หันมาอีกครั้ง "พวกเธออยากใช้ชีวิตที่เหลือโดยจำพ่อแม่ไม่ได้เลยจริงหรือ ครอบครัวและเพื่อนอีกล่ะ อยากจะเสียโอกาสได้จดจำเรื่องดีๆ ลึกสองสามอย่างจากช่วงเวลา ก่อนที่ทั้งหมดนี้จะเริ่มขึ้นนั่นหรือ ก็ได้นะ แต่พวกเธออาจไม่มีทางได้โอกาสนี้อีกแล้ว"

โทมัสทบทวนการตัดสินใจของตัวเอง จริงอยู่ที่เขาอยากจำครอบครัวได้ เขาคิดเรื่องนี้มาหลายครั้งเหลือเกิน แต่เขารู้จักวิกฤตี้ดี และจะไม่ยอม

28 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

เข้าไปติดกับอีกแล้ว จะสู้จนตาย ไม่ยอมให้คนพวกนี้มายุ่งกับสมองของเขาอีก เขาจะเชื่อความทรงจำที่พวกนั้นใส่เข้ามาได้อย่างไร

ยังมีอย่างอื่นอีกที่เขากังวล คือความรู้สึกที่แวบเข้ามาตอนที่ไอ้หน้าหนูประกาศครั้งแรกว่าวิเค็คัดจะถอดเครื่องกวาด นอกจากจะรู้ว่าเขาไม่มีทางยอมรับอะไรก็ตามที่วิเค็คัดเรียกว่าความทรงจำของเขาได้แล้ว เขายังกลัวด้วย ถ้าทุกอย่างที่พวกนั้นยืนยันมาตลอดว่าจริงเป็นความจริง เขาก็ไม่อยากเผชิญหน้ากับอดีตของตัวเอง เขาไม่เข้าใจบุคคลที่พวกนั้นบอกว่าเขาเคยเป็น และยิ่งกว่านั้นคือยังไม่ชอบอีกด้วย

โทมัสมองดูไอ้หน้าหนูเปิดประตูและออกจากห้องไป ทันทันที่เขาล้มตาโทมัสก็ชะงักเข้าไปใกล้มินโฮกับนิวท์ พุดพอให้ได้ยินเฉพาะเพื่อนทั้งสอง "ไม่มีทางที่เราจะยอม ไม่มีทางแน่ๆ"

มินโฮบีบไหล่โทมัส "เช่นกัน ต่อให้เชื่อใจเพียงพวกนี้จริงๆ แล้วทำไมฉันต้องยอมจำได้ด้วยละ คุณคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับเบ็น กับอัลบี"

นิวท์พยักหน้า "เราต้องรีบลงมือโดยด่วน ตอนลงมือฉันว่าจะพาดกบาลคนลักสองสามคน จะได้รู้สึกดีขึ้นบ้าง"

โทมัสเห็นด้วย แต่ก็รู้ว่าพวกเขาต้องรอบคอบ "แต่อย่าเร็วเกินไป" เขาพูด "เราจะทำพังไม่ได้ ต้องมองหาโอกาสที่เหมาะสมที่สุด" โทมัสไม่ได้รู้สึกอย่างนี้มานานแล้ว เขาแปลกใจที่ความรู้สึกแข็งแกร่งไหลเวียนไปทั่วร่าง เขาได้กลับมาอยู่กับเพื่อนๆ และนี่ก็เป็นจุดสิ้นสุดของการทดสอบโดยแท้ ไม่ว่าจะอย่างไรพวกเขาได้ทำสิ่งที่วิเค็คัดต้องการจบไปแล้ว

ทั้งสามลุกขึ้นและเกาะกลุ่มกันเดินไปทางประตู แต่พอโทมัสเอามือแตะลูกบิดเตรียมเปิดก็ต้องชะงัก สิ่งที่ได้ยินทำให้เขาใจเสีย คนอื่นๆ ในกลุ่มยังคงคุยกันอยู่ และส่วนใหญ่ก็ตัดสินใจจะเอาความทรงจำคืน

ไอ้หน้าหนูรออยู่นอกหอประชุม เขาเดินนำทั้งสามคนเลี้ยวไปตามทางเดินไม่มีหน้าต่างสองสามครั้งจนมาถึงประตูโลหะบานใหญ่ มันลั่นกลอนแน่นหนาและดูจะปิดผนึกจากอากาศภายนอก ผู้นำทางชุดขาวของพวกเขา

แต่ตะคีย์การ์ดลงข้างๆ ช่องสี่เหลี่ยมจัตุรัสในเนื้อโลหะ หลังจากเสียงกรีกสองสามครั้ง แผ่นโลหะใหญ่ก็เลื่อนเปิดพร้อมเสียงเสียดหูที่ทำให้โทมัสนึกถึงประตูที่ทุ่ง

ในนั้นยังมีประตูอีกบาน เมื่อทั้งกลุ่มเรียงแถวเข้าไปในช่องเล็กๆ ตรงกลางแล้วไอ้หน้าหนูก็ปิดประตูบานแรก และใช้การ์ดใบเดิมปลดล็อกบานที่สอง อีกฟากหนึ่งเป็นห้องใหญ่ที่ดูเหมือนไม่มีอะไรพิเศษ พื้นปูกระเบื้องและผนังสีเบจแบบเดียวกับทางเดิน มีตู้และเคาน์เตอร์มากมาย กับเตียงอีกสองสามหลังเรียงอยู่ที่ผนังด้านหลัง ทุกเตียงมีเครื่องมือหน้าตาพิลึกพิลั่นน่ากลัว ทำจากโลหะแวววาวและท่อพลาสติกรูปร่างเหมือนหน้ากากลอยอยู่ด้านบน โทมัสนึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะยอมให้ใครเอาเจ้าสิ่งนั้นมาวางบนหน้าเขาได้อย่างไร

ไอ้หน้าหนูโบกมือไปทางเตียง "นี่คือวิธีที่เราจะถอดเครื่องกวาดจากสมองพวกเธอ" ไอ้หน้าหนูประกาศ "ไม่ต้องกังวล ฉันรู้ว่าเครื่องมือพวกนี้ดูน่ากลัว แต่กระบวนการนี้ไม่ได้เจ็บมากมายอย่างที่พวกเธออาจจะคิดหรอก" "ไม่ได้เจ็บมากมายอะไร" ฟรายแพนทวนคำ "ฉันไม่ชอบที่ได้ยินเลยนะ ตกลงว่ามันเจ็บใช่ไหม"

"แน่นอนว่าเธอจะได้พบความไม่สบายเล็กๆ น้อยๆ มันเป็นการผ่าตัดนะ" ไอ้หน้าหนูพูดพลางเดินเข้าไปที่เครื่องจักรขนาดใหญ่ด้านซ้ายของแถวเตียง มันมีไฟกะพริบ ปุ่ม และหน้าจออยู่เป็นลึบๆ "เราจะถอดเครื่องมือเล็กๆ จากสมองส่วนที่ควบคุมความทรงจำระยะยาวของพวกเธอ แต่มันไม่เลวร้ายอย่างที่ได้อินหรือก ฉันสัญญา" เขาเริ่มกดปุ่มต่างๆ และเสียงหึ่งๆ ก็ดังทั่วห้อง

"เดี๋ยวก่อน" เทเรซาพูด "นี่จะเอาอะไรก็ตามในสมองที่ทำให้พวกคุณควบคุมเราได้ออกไปด้วยหรือเปล่า"

โทมัสนึกถึงภาพของเทเรซาในเพลิงที่แดนมอดใหม่ อัลปีตันพราดบนเตียงที่บ้านพัก และกิลล์ซ่าซัค ทุกคนล้วนอยู่ใต้การควบคุมของวิคเค็ด โทมัสนึกสงสัยการตัดสินใจของตัวเองขึ้นมาแวบหนึ่ง หรือเขาควรจะยอมรับ

30 เกมล่าปริศนา ตอน ใช้มรณะ

ความเมตตาของคนพวกนี้ดี เขาควรจะปล่อยให้พวกนี้ฆ่าตัดเขาหรือเปล่า แต่แล้วความลึกลับก็หายไป ยิ่งไงๆ เขาก็ไม่ไว้ใจ และเขาจะไม่ยอมแพ้เด็ดขาด

เทเรซาพูดต่อ "แล้วเรื่อง..." เธอลังเล มองดูโทมัส

เขารู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ ความสามารถในการพูดคุยกันทางจิตของพวกเขาเขาั่นเอง แต่มันยังมีสิ่งที่ติดมาด้วยคือสัมผัสประหลาดที่รู้สึกถึงการมีอยู่ของอีกฝ่าย แทบจะเหมือนกับพวกเขาแบ่งสมองกันใช้ จู่ๆ โทมัสก็นึกชอบใจความคิดที่ว่ามันจะหายไปตลอดกาลขึ้นมา บางทีความว่างเปล่าเพราะไม่มีเทเรซาอยู่ที่นั่นอาจจะหายไปด้วยก็ได้

เทเรซาตั้งสติได้และพูดต่อ "ทุกอย่างจะออกไปหมดหรือเปล่า ทุกอย่างเลยนะ"

ไอ้หน้าหนูพยักหน้า "ทุกอย่างยกเว้นเครื่องมือเล็กๆ ที่ให้เราทำแผนที่รูปแบบแดนสังหารของพวกเธอได้ แล้วก็ไม่ต้องพูดถึงที่คิดออกมาก็ได้ เพราะฉันมองเห็นในตาเธอ คำตอบคือไม่ เธอกับโทมัสและอริสจะเล่นกลเล็กๆ ของพวกเธอไม่ได้อีก เราเคยปิดมันลงชั่วคราว แต่ตอนนี้มันจะหายไปตลอดกาลแล้ว แต่พวกเธอก็จะได้รับความทรงจำระยะยาวกลับคืนมา และเราจะไม่สามารถควบคุมจิตใจของเธอได้อีก เกรงว่ามันจะมาด้วยกันเป็นชุดนะ ถ้าไม่เอาก็ต้องไม่เอาทั้งหมดเลย"

คนอื่นๆ ในห้องขยับเดินไปมา กระซิบถามกัน ในหัวทุกคนต้องมีความคิดสับสนุ่นวายเป็นล้านๆ แน่ มีเรื่องต้องคิดเยอะมาก มีผลที่จะตามมามากมาย มีเหตุผลร้อยแปดให้โกรธวิเคเค็ด แต่ความขัดแย้งดูจะเหือดหายไปจากทั้งกลุ่มแล้ว แทนที่ด้วยความกระหายอยากให้ทุกอย่างจบลง

"นี่มันไม่มีสมอง" ฟร่ายแพนพูด "เข้าใจปะ ไม่มีสมอง" คำตอบเดียวที่ได้รับคือเสียงครางในคอสองสามเสียง

"เอาละ ฉันคิดว่าเราน่าจะพร้อมแล้ว" ไอ้หน้าหนูประกาศ "แต่ยังมีอีกเรื่อง เป็นเรื่องที่ผมต้องบอกก่อนพวกเธอจะได้รับความทรงจำกลับคืนมา การไต่ถามจากฉันดีกว่าจะ... จำการทดสอบได้ด้วยตัวเอง"

"นายพูดเรื่องอะไรนะ" แฮเรียตถาม

ไอ้หน้าหนูโพล่มือไว้ข้างหลัง สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันที "พวกเธอ
บางคนมีภูมิคุ้มกันไขว่บ แต่...บางคนก็ไม่ ฉันจะไล่รายชื่อ ได้โปรดรับฟัง
อย่างสงบที่สุด"

บทที่ 6

ห้องนั้นเงียบกริบลง เหลือเพียงเสียงหึ่งๆ ของเครื่องจักร และเสียง
ป๊อปแป่วๆ โทมัสรู้ว่าตัวเองมีภูมิคุ้มกัน อย่างน้อยก็ได้ฟังมาอย่างนั้น แต่
เขาไม่รู้เรื่องคนอื่นเลย ที่จริงลืมไปแล้วด้วยซ้ำ ความหวาดกลัวชวนคลื่นเหียน
ที่เขารู้สึกตอนที่ได้รู้เรื่องนี้ครั้งแรกถาโถมกลับมา

"เพื่อให้การทดลองได้ผลถูกต้อง" ใหน้ำหนุอธิบาย "เราต้องมิกลุ่ม
ควบคุม เราพยายามกันพวกเธอไม่ให้ติดไวรัสนานที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว แต่
มันแพร่ทางอากาศได้และติดต่อง่ายมาก"

เขาหยุดพูด มองดูแววตาทุกคน

"รีบๆ เข้าเรื่องไวย์" นิวท์พูด "ยังงั้นเราก็คิดกันไว้แล้วว่าเราติดโรคบ้า
นั้น แก่ไม่ทำเราหัวใจสลายหรอก"

"ช่วย" ซอนยาเสริม "เลิกพีรี้พีไรแล้วบอกมาเร็วๆ"

โทมัสสังเกตเห็นว่าเทเรซายุกยิกอยู่ข้างเขา นี่เธอก็ได้ฟังอะไรมาบ้างแล้ว
สินะ เขาคิดว่าเธอต้องมีภูมิคุ้มกันเหมือนเขา เพราะถ้าไม่ใช่อย่างนั้น
วิเคเค็คจะไม่มีการเลือกพวกเขามาทำหน้าที่พิเศษนี้แน่

ใหน้ำหนุกระแอม "งั้นก็ได้ พวกเธอส่วนใหญ่มีภูมิคุ้มกัน และได้

ช่วยเรารวบรวมข้อมูลที่ประเมินค่าไม่ได้ ตอนนี้มีเพียงสองคนที่ถือว่าเป็น
ตัวเลือก แต่เราจะพูดเรื่องนั้นกันทีหลัง เอาเรื่องราวชื่อก่อน ชื่อต่อไปนี่
คือคนที่ไม่มีภูมิคุ้มกัน นิวท์..."

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)